[Cat/Cast] Els darrers cops de cua del peix al cove

ENDAVANT :: 03/01/2020

Crónica de una renuncia anunciada

Traducción A.Bas. para La Haine

Catala

Crònica d'una renúncia anunciada: ERC acaba d'aplanar el terreny per al pacte amb el PSOE de cara a la investidura de Pedro Sánchez. O el que és el mateix: per a garantir una estabilitat a l'estat espanyol que és un cop de porta als anhels de llibertat del poble català arreu de la nació, molt especialment al cicle obert l'octubre de 2017 i que va tenir rèpliques desestabilitzadores l'octubre de 2019. **Si tenim clar que és quan desbordem des dels carrers quan més avancem, cal assumir també que és amb els pactes que garanteixen l'estabilitat governamental quan més s'estanca la situació**. **I en moments de crisi i recessió econòmica i de recentralització nacional, estancament vol dir retrocés.**

Els episodis del 18 i 19 de desembre (mobilització popular i sentència TJUE), amb l'epíleg del 21 i 22 de desembre (congrés ERC i moviment de fiscalia espanyola), simplement han obert unes escletxes per donar pas a unes gesticulacions que afegeixen teatre a un guió ja escrit i que consolida les següents premisses:

La guerra partidista entre els 2 partits majoritaris del sobiranisme transversal és oberta i descarnada, i fa que els interessos de país quedin no només supeditats, sinó directament desapareguts.Això fa que es cronifiqui l'**existència de preses polítiques de diferents categories**, i que l'alliberament de 5 d'elles no sigui motiu d'alegria màxima per part d'aquests 2 partits, que només vetllen pels seus i per allò que consideren defensable políticament, assumint de facto les tesis criminalitzadores de l'estat.El poble conscient i mobilitzat llegeix també la tesi que és **el govern efectiu el màxim responsable de la repressió contra l'independentisme i li planta cara**, de nou, a la jornada de lluita dels voltants del Camp Nou, el dia del Barça-Madrid.**El govern no varia ni un mil·límetre la seva estratègia de repressió contra tota dissidència organitzada, sigui en clau nacional o social**: a la brutal repressió dels mossos contra independentistes, tant en l'acció del Tsunami Democràtic com en la posterior resposta, cal sumar-hi un nou episodi de brutalitat policíaca en un desnonament, al barri de Gràcia de Barcelona. El govern efectiu ha declarat la guerra a la població organitzada que defensem els nostres drets més bàsics que aquest mateix govern hauria de garantir.Alhora, **l'estat veu la necessitat d'oferir una mínima pastanaga que permeti a ERC seguir negociant i tancar el pacte**: de cara al poble, en general, la llibertat sota fiança de 3 de les detingudes 23-S; de cara al partit, en particular, la possibilitat que Oriol Junqueras surti de la presó per recollir l'acta d'eurodiputat.

Tot amb tot, no hem de perdre perspectiva. En primer lloc, cal seguir fent una crítica implacable a la UE: **la resolució del TJUE no la fa més democràtica, sinó que**

simplement evidencia l'extralimitació franquista del sistema judicial espanyol. Ara bé, cap solució per al nostre conflicte polític no vindrà de la mà d'un club d'estats que sempre s'encobriran entre ells per garantir els beneficis de les empreses de les quals són titelles.

En segon lloc, cal recuperar la tesi que dèiem al principi: **és quan desbordem des dels carrers que podem guanyar drets**. En aquest sentit, cal contraposar l'acció política d'ERC -en especial, però també de JxC, a la cerca de l'estabilitat-, amb el que està passant a ca nostra a l'altra banda dels Pirineus: la Catalunya Nord, com la resta de l'estat francès, viu més enllà del seu 20è dia de vaga general prorrogable contra la reforma de les pensions de Macron.

És la inestabilitat que dona la lluita als carrers allò que pot fer trontollar l'estabilitat parlamentària que consolida el retrocés en els nostres drets. Així, cal seguir denunciant que el pacte que ERC negocia amb el PSOE només pot consolidar el règim del 78 i la constitució espanyola com a 'mal menor' davant de l'amenaça feixista. I ho farà en un context de recentralització que no solucionarà les necessitats que tenim la classe treballadora.

Un programa per a una vida digna, l'amnistia de preses polítiques i exiliades, i la lluita antirepressiva, tot consolidat en l'exercici de l'autodeterminació, són l'única sortida viable per a la classe treballadora dels Països Catalans. La resta, un peix al cove que ve podrit d'entrada.

Castellano

Crónica de una renuncia anunciada: ERC acaba de allanar el terreno para el pacto con el PSOE de cara a la investidura de Pedro Sánchez. O lo que es lo mismo: para garantizar una estabilidad en el estado español que es un portazo a los anhelos de libertad del pueblo catalán en toda la nación, muy especialmente al ciclo abierto el octubre de 2017 y que tuvo réplicas desestabilizadoras el octubre de 2019. Si tenemos claro que es cuando desbordamos desde las calles cuando más avanzamos, hay que asumir también que es con los pactos que garantizan la estabilidad gubernamental cuando más se estanca la situación. Y en momentos de crisis y recesión económica y de recentralización nacional, estancamiento quiere decir retroceso.

Los episodios del 18 y 19 de diciembre (movilización popular y sentencia TJUE), con el epílogo del 21 y 22 de diciembre (congreso ERC y movimiento de fiscalía española), simplemente han abierto unas rendijas para dar a unas gesticulaciones que añaden teatro a un guion ya escrito y que consolida las siguientes premisas:

La guerra partidista entre los 2 partidos mayoritarios del soberanismo transversal es abierta y descarnada, y hace que los intereses de país queden no solo supeditados, sino directamente desaparecidos. Esto hace que se cronifique la existencia de presas políticas de diferentes categorías, y que la liberación de 5 de ellas no sea motivo de alegría máxima por parte de estos 2 partidos, que solo velan por los suyos y por aquello que consideran defendible políticamente, asumiendo de facto las tesis criminalizadoras del estado, el pueblo consciente y movilizado lee también la tesis que es el gobierno efectivo el máximo

responsable de la represión contra el independentismo y le hace frente, de nuevo, a la jornada de lucha de los alrededores del Camp Nou, el día del Barça-Madrid.el gobierno no varía ni un milímetro su estrategia de represión contra toda disidencia organizada, sea en clave nacional o social: a la brutal represión de los mozos contra independentistas, tanto en la acción del Tsunami Democrático como en la posterior respuesta, hay que sumar un nuevo episodio de brutalidad policíaca en un desahucio, en el barrio de Gracia de Barcelona. El gobierno efectivo ha declarado la guerra a la población organizada que defendemos nuestros derechos más básicos que este mismo gobierno tendría que garantizar. A la vez, el estado ve la necesidad de ofrecer una mínima zanahoria que permita a ERC seguir negociando y cerrar el pacto: de cara en el pueblo, en general, la libertad bajo fianza de 3 de las detenidas 23-S; de cara al partido, en particular, la posibilidad que Oriol Junqueras salga de la prisión para recoger el acta de eurodiputado.

Sin embargo, no tenemos que perder la perspectiva. En primer lugar, hay que seguir haciendo una crítica implacable a la UE: la resolución del TJUE no la hace más democrática, sino que simplemente evidencia la extralimitación franquista del sistema judicial español. Ahora bien, ninguna solución para nuestro conflicto político no vendrá de la mano de un club de estados que siempre se encubrirán entre ellos para garantizar los beneficios de las empresas de las cuales son títeres.

En segundo lugar, hay que recuperar la tesis que decíamos al principio: es cuando desbordamos desde las calles que podemos ganar derechos. En este sentido, hay que contraponer la acción política de ERC -en especial, pero también de JxC, a la busca de la estabilidad-, con el que está pasando delante de nuestra cara en el otro lado de los Pirineos: la Catalunya Nort, como el resto del estado francés, vive más allá de su 20.º día de huelga general prorrogable contra la reforma de las pensiones de Macron.

Es la inestabilidad que mujer la lucha en las calles aquello que puede hacer tambalear la estabilidad parlamentaria que consolida el retroceso en nuestros derechos. Así, hay que seguir denunciando que el pacto que ERC negocia con el PSOE solo puede consolidar el régimen del 78 y la constitución española como 'mal menor' ante la amenaza fascista. Y lo hará en un contexto de recentralización que no solucionará las necesidades que tenemos la clase trabajadora.

Un programa para una vida digna, la amnistía de presas políticas y exiliadas, y la lucha antirepressiva, todo consolidado en el ejercicio de la autodeterminación, son la única salida viable para la clase trabajadora de los Países Catalanes. El resto, un pez al empollo que viene pudrido de entrada.

---

https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-els-darrers-cops